

HOROR

FLINT MAXWELL

POSVÍCENÍ

BEZPEČÍ JE VZÁCNÁ KOMODITA...

POSVÍCENÍ

Copyright © 2020 by Flint Maxwell

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5923-1 (pdf)

FLINT
MAXWELL

POSVÍCENÍ

přeložil Jan David

FØBØS

*Tobě, milý čtenáři.
Děkuji mnohokrát.*

Poslechněte si je – děti noci! Jak krásná hudba, že?

BRAM STOKER, *Dracula*
překlad Tomáš Korbař

SEZNAMOVÁNÍ

Chyběli mi ptáci.

Co začala tahle vánice a svět zahalila tma, pamatuju si jenom dva zvuky: vítr a příšery. Nepřešla chvíle, kdy bych nedal cokoliv za krátký útržek ranního ptačího zpěvu.

Ptáci však byli pryč – pravděpodobně mrtví –, stejně jako zbytek starého světa. Až na nás, hrstku lidí odkázanou k bloudění tímhle sněžným očištěm v neutuchajícím strachu.

Když nad tím tak přemýšlím, tak možná ti mrtví vlastně měli štěstí.

Dovolte mi začít tvrzením, že nejsem dokonalý.

Ano, dělám chyby. Musíte to pochopit. Občas si spletu jména, místa nebo tváře. Musíte mít na paměti, že naše příhody vyprávím přes jakýsi osobní filtr a ten nemusí být vždycky přesný.

Mé vzpomínky nejsou neomylné. Jsem totiž jenom člověk.

Vylíčené události by každého přiměly k šílenství. Každý den byl naplněn hrůzami a já skoro nezažil pocit klidu či bezpečí – dokonce ani za zdmi Města světla. Cílem bylo přežít, ne uhlídat každý detail, ačkoliv se o to snažím.

Vězte, že bych vám nikdy jen tak nelhal. Od chvíle, kdy nám sníh a příšery ukradly náš svět, hodně čtu. Je přece třeba si nějak ukrátit čas, ne? Dokonce jsem se ve Městě přidal ke čtenářskému kroužku a právě tam jsem se poprvé dočetl o pojmu *nespolehlivý vypravěč*.

Ne, já takový nejsem. Věřím, že jsem většinou spolehlivý, a narazíte-li při mém vypravování na nějakou nespolehlivost, pak je čistě náhodná. Za to se z hloubi srdce omlouvám. Snad mě pochopíte.

A teď už můžeme začít.

Nastěhovali jsme se do svých ubikací a Nick Rider, šéf Města, nám jako průvodce přidělil chláпка jménem Lee. Byl malý, hubený a páchl cigaretami. Jeho hlas mi připomínal zdrogovaného žabáka Kermita. Stonea, Eleanor, Žvejka a mě zavedl do ubikací na západním konci Města. Mia s námi nešla, protože se s malou ještě zotavovala na nemocničním pokoji.

Ubikace nenabízely žádný velký komfort, styl ani soukromí, ale byly v nich postele, kuchyně a dvě funkční

sprchy a záchody. Především ale byly vytápěné. Ve srovnání s místy, kde jsme přebývali poslední měsíce, byl tohle prakticky palác.

Podél levé stěny stály palandy. Dvojice paland oddělovaly chatrné přepážky s nízkými dveřmi. Prošel jsem jedněmi a musel se přitom přikrčit. Vonělo to tam po bělidle a podlahy svítily víc než tlumená světla nad nimi.

„Budete muset spát pohromadě,“ řekl Lee. „Snad vám to neva.“

„Vůbec ne,“ odvětil jsem.

„Vím, že to není zrovna Tádž Mahal –“

„Děláš si srandu?“ přerušil ho Stone. „Vo čem to ten chlap mluví? Tohle místo je bomba!“ Dobelhal se k nejbližší palandě, sedl si na postel, plácl sebou na matraci a vykopl na ni nohy. Takhle uvolněného jsem ho neviděl od doby, kdy spolu s Jonasem, se mnou a se studeným pivem v ruce lenošil u jezera Prism Lake.

„Lepší než tam venku, to teda jo,“ přisvědčil Lee.

Stone si propletl prsty a s hlubokým povzdechem si dal ruce za hlavu. Překvapivá reakce, vážně. Dům, v němž žil před koncem světa, bylo v podstatě malé rodinné sídlo a na služebkách nikdy nenocoval v hotelu, co neměl aspoň pět hvězdiček. Řekl bych, že mrznutí v nahodilých budovách z vás udělá pokornějšího člověka.

Lee ukázal za mě. „Koupelna taky funguje. Kuchyň je na druhém konci. Je tam mikrovlnka, lednice a dřez na nádobí. Voda teče trochu pomaleji a trvá věčnost, než se

ohřeje, ale lepší než nic. A většinou stejně jíme ve středisku.“

„Středisku?“ zopakovala El.

„Jo. Asi bejvalá tělocvična. Snídaně začíná v osm, oběd v jedenáct, večere v pět. Hlavní kuchařka a její pomocníci,“ Lee několikrát zamlaskal, „vařej na jedničku, věřte nebo ne. Počkejte, až ochutnáte Debbiiny mexické lasagne.“

„Debbiiny mexické lasagne?“ podivil se Stone. „To je nějakej dvojsmysl?“

„Stone!“ napomenula ho El.

Uchichtl se a protočil oči.

Lee jejich přestřelku přešel a pokračoval. „Srazí vás to na kolena.“ Pak zvažněl. „Jak jsem řekl, není to nejlepší místo na zemi, ale dejte mu šanci a brzo ho budete nazývat domovem.“

„Je to o moc lepší než všechna místa, kde jsme doted' byli,“ řekla El. „O moc lepší.“

„Jo,“ souhlasil jsem. „Už jsi někdy spal několik hodin v zubařským křesle *bez* rajského plynu?“

Lee stočil rty do úsměvu. „To asi ne, kamaráde. A asi ani nechci. Každopádně jsem rád, že se vám tu líbí. Když se stal ten... *incident*, museli jsme změnit účel některých budov pro nás civily. Tahle a ta naproti přes cestu sloužila ještě před náma vojákům.“

„A kde teda bydleli obyčejný lidi?“ zeptal jsem se.

„Na východním konci.“ Lee pokývl napravo. „Na celé té straně byly domy. Bylo to tam pěkný. Ale museli jsme

to zavřít. Ty budovy byly hodně zničený. Sviňský počasí a málo lidí se postaraly o to, že už to tam nikdy neobnovíme. Bylo bezpečnější se prostě přestěhovat sem a celou východní část uzavřít.“

„To je škoda,“ potřásl jsem hlavou.

„To jo.“ Lee přešel ke dveřím, otočil se a vykouzli úsměv. „Ale my to zvládnem, že jo?“ A se zdviženými palci dodal: „Uvidíme se u večere. Jó, a kdyby se Nick ptal, řekněte mu, že jsem byl po čertech dobřej průvodce.“

Mia opustila pohodlí nemocniční postele a nastěhovala se do našich ubikací. Měli jsme pro sebe skoro celé patro. Nick Rider říkal, že než utekl ten zajatý přízrak a za zdmi Města začal ten masakr, město praskalo ve švech. To už neplatilo. A ačkoliv velkou část Města ozařovala světla, v hlavách lidí, kteří zůstali, se pořád rozprostírala jakási temnota.

Cítil jsem s nimi, ale jejich zármutek jsem nemohl úplně pochopit, stejně jako oni nemohli pochopit ten můj ze ztráty Jonase, Helgy a Mikeyho. Někteří z nich k nám jako k nově příchozím byli chladní jako sníh tam venku. I to jsem chápal. Z pětasedmdesáti lidí, co tu žili, jich bylo pár opravdu opatrných. Většina se k nám však chovala s úctou a laskavostí. Postupem času jsem spoustu z nich začal považovat za rodinu, a proto taky jejich ztráta tolik bolela.

Přesto nebyla úvodní setkání s obyvateli Města – s výjimkou Niny Hartové a Nicka Ridera – ničím, čím byste se chtěli chlubit. Zdvořilostní pozdravy, pokývání hlavou, několik letmých rozhovorů ve stylu „Zdravím, jak to jde?“ a „Dobře, jsme rádi, že vás tu máme“.

Nemohl jsem si stěžovat. Před koncem světa jsem býval uzavřený do sebe, a až jsem po většinu cesty do Města toužil po lidské společnosti, po prvních pár týdnech jsem byl úplně vyčerpaný. Nechtěl jsem nic než lehnout si do postele a zotavovat se z duševních i tělesných útrap, jimiž jsem prošel – a taky jsem to docela dlouho dělal, stejně jako ostatní.

Ubikace jsme opouštěli dvakrát až třikrát denně, když jsme šli na jídlo – dobré a opravdu výživné –, na průzkum okolí a jednou či dvakrát do společenské místnosti střediska na noční promítání (*Iron Man* a *50x a stále poprvé*).

Mimo tyhle příležitosti jsme ale hodně spali.

Jednu noc přišla do mého a Elina pokoje Mia s Monicou v náručí. Monica byla zabalená do zavinovačky a tvrdě spala. Mia měla na tváři široký úsměv a na sobě tlustý pletený svetr a džíny. Teplo v ubikacích nám dovolilo vyměnit naše oblečení do *extrémní* zimy za oblečení podzimní, na což jsme si – věřte nebo ne – museli chvíli zvykat.

„Proč se tak usmíváš?“ zeptala se El.

„Zrovna jsem viděla v Ninině pokoji kalendář. Tlustým fialovým fixem si vyškrtává dny. A víte, co je dneska?“

El vzhledla zamyšleně do stropu, já zavrtěl hlavou. Datum jsem přestal sledovat, když přestalo pravidelně vycházet slunce. Nebylo se na co těšit a taky jsem na data nebyl dobrej nikdy. Když jsem zrovna nebyl moc při smyslech, nedokázal bych vámi říct ani datum svých narozenin, narozenin svého příbuzného, co je za výročí a podobně.

Jen pár dat jsem dokázal říct se stoprocentní jistotou: 4. července, Štědrý den a den, kdy Cleveland Cavaliers získali svůj ojedinělý titul v NBA (pro nezasvěcené to byl 19. červen 2016).

Mia nám ještě chvíli dala čas na přemýšlení. El nakonec potřásla hlavou a řekla: „Vím, že je neděle. Jenom díky tomu, že neděle bejvaj pochmurný. Takový jsou odjakživa, dokonce i během konce světa.“

Uchichtl jsem se. Měla pravdu.

„Ano, opravdu je neděle,“ přisvědčila Mia. „Neděle 11. října.“

Namáhal jsem mozek a pokoušel se z něj vylovit význam toho data. Pochopitelně jsem nic nevymyslel.

Mia se ještě víc rozesmála, až měla úsměv od ucha k uchu. „Mám narozeniny!“

Vystřelil jsem z postele a přidal se k jejímu smíchu. „Cože? Kecáš! Tak všechno nejlepši!“ Jal jsem se ji obejmout, ač byla Mia silně proti objímání. Když jí ale došlo, že mě nezastaví, hodila ručník do ringu.

El využila příležitosti a taky ji objala. „Kolik?“

„To dáma neříká. A ty by ses na to neměla ani ptát.“

„Páááni, ty máš vážně narozky? To musíme oslavit!“

El se otočila na mě. „Zkusíš přemluvit Nicka, ať nám otevře skříňku s flaškama? Počkat – je ti už dost na to, abys mohla pít?“

„Záleží na tom?“ odvětila Mia. „Nikdo mě tady nezatkne, nebo tak.“

„To je asi fakt.“ El zvedla obočí. „Grady, chlast? Co ty na to?“

„Zkusím to, ale nevím, proč se ptáš mě.“ Podíval jsem se na Miu. „Zapomeň na věk. Můžeš pít, no chápeš, když...?“ a poklepal jsem si na prsa.

Mia nakrčila obočí. „Když co?“

„Grady se chce taktně zeptat, jestli kojíš,“ vysvětlila El. „A Grady, ne, nekojí. Monica je na sunaru.“

„No jo, holt mi cecky nefachčej, jak by měly.“

„Bože můj. Takhle jim neříkej, prosím,“ opáčil jsem.

„Tak jo, končím tuhle kozí debatu.“ S těmi slovy mi El poklepala na rameno. „Běž zkusit sehnat nějaký pití, brouku. Nick si tě zjevně oblíbil.“

Pokrčil jsem rameny. „No jistě, ty se mu divíš?“

„Vážně na to máme odpovídat?“ pronesla Mia se svou typickou kamennou tváří. Než aby ale nechala urážku viset ve vzduchu, mrkla na mě, jako že si dělá legraci. Možná se z ní *vážně* stávala dospělá žena.

Vytrčil jsem na ni malíček, což byla naše zjemněná verze prostředníčku.

Mia zalapala po dechu, i když dost nepřesvědčivě, a gesto mi oplátila. Znovu jsme se rozesmáli. Je mi jasné, že vidět dva hňupy, jak na sebe ukazují malíčky, může být matoucí, ale šlo zkrátka o takový náš fórek – ať byl sebeblbější, podobné jsme potřebovali.

Když přišla na svět Monica, Mia zavedla nové pravidlo týkající se naší vulgarity. Od teď jsme nesměli v blízkosti Moniky nadávat, ukazovat na sebe prostředníčky ani jiná oplzlá gesta. Nebylo to nic pro její nevinná ouška a očička.

Řekli byste, že slušné chování dá nejvíc zabrat Mie, ale k našemu překvapení to tak nebylo. Mia se z opilého mariňáka proměnila ve světici.

Problém jsme měli já se Stonem, a občas to ujelo dokonce i El. Nikdy mi nedošlo, jak moc mluvím sprostě, dokud jsem se neocitl v přítomnosti malého dítěte. Celé tohle martyrium mi připomnělo, jak moc si potřebuju rozšířit slovní zásobu.

Mia se zašklebila a řekla: „Piju snad od osmi, El.“

„Ale... *nevím* kolikátý narozeniny máš jenom jednou za život, ne?“ prohodil jsem.

„To je fakt,“ souhlasila El. „Máš pravdu...“ Tleskla a promnula si dlaně. Viděli jste jí to na očích: spiknutí může začít. Nadšeně vyskotala z pokoje, já se podíval na Miu a nehlasně vyslovil *promiň*.

„Uspořádá mi party, že jo?“

Přikývl jsem. „Asi jo.“

Mia svěsila hlavu. „Dopr...“

„Hej, to je sprostý slovo.“ Natáhl jsem ruku. „Zaplať.“

S širokým úsměvem mě plácla do dlaně. „Ale no ták, Grady. Mám narozeniny!“

Nebyla to tak *úplně* party. Aspoň ne zpočátku. Uspořádali jsme ji v jedné ze společenských místností ve „středisku“, jak tomu místní říkali. Bylo to přiléhavé pojmenování, protože budova stála přímo uprostřed Města. Město bylo součástí rozrůstajícího se sousedního města New Hill. Stavaři makali ve dne v noci, aby vytvořili umělé jezero, nové sídliště a rekreační centrum (neboli středisko). Pak se všechno podělalo a roztržštěná vláda předala velení americké armádě. S účelností sobě vlastní proměnila armáda celou oblast v uprchlický tábor.

Nick Rider mi řekl, že měli pořádnou fušku. Byl tu od samého začátku a vyrůstal kousek odsud. Jiná města byla evakuována, včetně toho jeho, a tak seděl v první řadě, když vojáci stavěli kolem bloku vysoké ploty, rozsvěceli maják a odklízeli co možná nejvíc sněhu, aby postavili soustavu krytých tunelů.

Ted' bylo kvůli nedostatku pracovní síly skoro nemožné udržovat nekryté cesty bez sněhu, ale ty uzavřené – „tunely“ – nám poskytovaly bezpečí. Mohli jste se pohybovat z jednoho konce Města na druhý, aniž byste pocítili sebemenší poryv větru nebo uviděli jedinou sněhovou vločku. Byla to taková lacinější verze koridorů Skyway v Minneapolisu.

Tělocvična byla *opravdu* „střediskem“ celé soustavy. Obklopovaly ho tunely, které se rozbíhaly do všech stran, k dalším budovám. K těm patřily ubikace, nemocnice – s podzemními celami, které jsem moc dobře poznal – a taky kuchyň a jídelna. Skoro všechno ostatní bylo ve středisku. V něm jste našli sál, knihovnu, dvě společenské místnosti s projektory, malé basketbalové hřiště bez trojkových čar a tělocvičnu s několika sadami činek, běžeckými pásy, koly a eliptickými trenažéry.

Spousta lidí trávila čas právě tady, a to z dobrého důvodu. Jak šly týdny, stal jsem se jedním z nich. Spali jsme v ubikacích a jedli v jídelně, to ano, ale veškerý volný čas, když jsme nepracovali (práce přišla později), jsme trávili ve středisku.

Jen jediné místo jsem za svůj pobyt ve Městě nena-
vštívil, a sice Berrettiho laboratoř. V prvních dnech jsem se na ni zeptal Nicka. Stáli jsme u jejích dveří.

„V podstatě tam žije,“ řekl Nick a pokývl na dveře. Byly z půlmetrové vrstvy oceli. Přes dveře se táhla těžká závora a pod ní otevírací kolo jako na bankovním trezoru. Velkými rudými písmeny byl vyveden nápis NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN. Zámky vypadaly jako nově přidané, nejspíš po onom *incidentu*.

„A povolanej je kdo?“ zeptala se Eleanor Nicka.

Nick pokrčil rameny. „Rozhodně Berretti a pár jeho asistentů. Bývalo jich víc, ale už jsou pryč.“

„Ty mezi povolané nepatříš?“ opáčil jsem.

„Mám vstupní kód ke dveřím, ale nerad tam chodím.“ Na tváři se mu usadil vážný výraz. „Moc mi to tam připomíná, co se stalo. Jak jsem řekl, je lepší nechat Johna dělat jeho práci. Držet ho na krátkém vodítku, ale čas od času ho trochu povolit.“

To se mi nelíbilo, ale v den Miiých narozenin byl Berretti to poslední, co mě zajímalo. Zášel jsem za El do společenské místnosti, jak mi řekla asi hodinu předtím. Chtěl jsem jí pomoci s výzdobou a tak, jenže když jsem otevřel dveře, viděl jsem, že pro už mě žádná práce nezbyla.

Ze stropu visely zlaté konfety, povlávající v lehkém, hřejivém vánku vycházejícím z topení. Na podlaze ležely balónky. Ne jen tak pár – napočítal jsem nejmíň dva tucty v rozličných barvách: červené, modré, zelené, fialové. Ve vzdáleném koutě spočívalo malé rádio, z něhož vyhrávali Beatles. Písničky z alba *Revolver*, jestli si to pamatuju správně. Na stole kousek vedle byla dokonce i hromádka zabalených krabic.

Spadla mi čelist. Neměl jsem slov.

El stála na židli a na protější stěnu věšela transparent s výrazným nápisem VŠECHNO NEJLEPŠÍ MIO!!! Ohlédla se přes rameno.

„Jako na zavanou, Grady. Pojd' mi s tím pomoci nahoru.“

„Jak?“

Zamračila se. „Ehm... vezmi jeden konec a připíchni ho na zeď připínáčkem. Neboj, Nick říkal, že můžu. Páska to neudrží, zkoušela jsem to.“

„Jak jsi sakra tohle všechno zvládla za *hodinu*? Na čem jedeš? Adderall? Speed?“ vydechl jsem. „Nebo *perník*?“

Teatrálně se rozesmála. „Vážně vtipný.“

Vydal jsem se k ní a odkopával si z cesty balónky – bílo-běžovými teniskami, *žádnými* těžkými zimními botami. Kdybych už si je nikdy nemusel obout, vůbec by mi to nevadilo.

Místo abych šel na druhou stranu nápisu, přistoupil jsem zezadu k El a rozpustile ji plácl po zadku. Zapištěla a plácla mě přes ruku.

„Chovej se slušně, Grady!“

„Zkus mě donutit,“ škádlil jsem ji. Rozpustilá plácnutí se změnila v rozpustilá štípnutí. El se zakymácela a radostně vypískla. Chytil jsem ji do náručí, spustil dolů a políbil ji.

„Tak jo,“ řekla. „Nech si to na později. Máme tady práci –“

Ode dveří se ozvalo zakašlání a vysoký hlas: „Klídek, mládeži. V tomhle dortu už je krému dost.“ Žena vybuchla smíchy.

Odtáhli jsme se od sebe a oba jsme zčervenali. Posunul jsem se stranou a doufal, že si nově příchozí nevšimla, kam se mi z celého těla nahrnula krev. Jestli si toho všimla, nedala to na sobě znát – a já za to byl rád. Jenom klid. Stačí si v hlavě rychle přeříkat Slib věrnosti a to mezi nohama se zase vrátí do normálu.

Byla to Debbie, vedoucí kuchařka ve Městě. Někteří jí tu říkali Malá Debbie, jako narážka na značku sladkostí

Little Debbie. Řekla mi to při našem prvním setkání, načež si poplácala po stehnech. „Jak vidíš, jsem všechno, jen ne malá. Na to mám až moc ráda to, co uvařím, a kterej kuchař si sem tam neuždibne? Žádnej, to mi věř. A ne že bych si chtěla přihřívát polívčičku, ale ve své práci jsem dost dobrá.“ Pak položila doprostřed stolu talíř a mrkla na mě. Na talíři ležel kus brownies a vedle něj ta nejkrémovější vanilková zmrzlina, jakou jsem kdy ochutnal. „To je pro nováčky. Jsme rádi, že vás tu máme.“

Pamatuju si, že když jsme se do dobroty všichni pustili, napadlo mě, že jsem i já – navzdory nakládačce, co jsem dostal od Berrettiho nohsledů – rád, že tu jsem. Hned jsem si Debbie oblíbil. Připomínala mi trochu vulgárnější verzi babičky.

Na rozdíl od nás teď Debbie neměla rudé tváře. Měla na nich silnou vrstvu make-upu, aniž by ji potřebovala. V sedmdesáti měla obličej mnohem mladší ženy a smysl pro humor malého fracka.

„To je –“ spustila El zadrhávajícím hlasem. „Pro Miu?“

Debbie se usmála. „Drby se tady rozjedou rychlejc než moje nohy na koncertě Billyho Joela.“

„No no,“ odušil jsem.

„Jaký *no no*? Všichni jsme dospělí, ne?“ zamrkala. „Nicméně tohle je dort s čokoládovým krémem a polevou z burákového másla. Dobrou chuť.“ Debbie položila dort na nejbližší stůl a vyrazila ke dveřím.

„Počkat,“ zastavil jsem ji, „ty se nezdržíš?“

Na Debbiině tváři se rozzářil úsměv. „To – to jako vážně?“

„Jasně,“ odpověděla Eleanor.

„Chtěla by mě tu?“

„No,“ pokračoval jsem, „ona tu dost určitě nechce *nikoho*, víš, protože to je prostě Mia. Ale čím víc lidí, tím veselejší oslava, ne?“

El se plastovou lžičkou pustila do dortu. Seškrábala kousek polevy a ochutnala. Protočila oči a vykřikla: „Mňam! Bože můj!“

„Hele, nepřináší tohle smůlu, nebo tak?“ pronesl jsem. „Když sníš něčí dort dřív než –“

El mou poznámku přešla a řekla: „Až tenhle dort Mia ochutná, budeš její nejlepší kámoška, Debbie. Věř mi.“

Debbie se rozzářila.

Jako spoustu dalších stihla Debbie velká tragédie, ale ta její byla čerstvější než většina ostatních. Manžel, dospělá dcera a dvě vnoučata se stali obětmi nedávného masakru. Lusknutím prstu byli všichni její milovaní fuč. Oběma vnoučatům, chlapci i holčičce, nebylo ani pět. Uměla to dobře skrýt – tedy pokud jste se jí nedívali do očí. Pokud ano, spatřili jste, kolik zármutku se v nich ukrývá.

Jedna mladá žena jménem Scarlett přišla před naším příchodem s nápadem pomalovat vnitřní stěny tunelu, aby se přebila jejich ponurost. V tunelech nebyla žádná

okna, a i kdyby bylo bezpečné okna mít, tak to, co se skrývalo za nimi, na hromadu ponurosti jen přispívalo. Mnohem víc bylo zapotřebí to tu trochu rozveselit. Lidem ve Městě se Scarlettin nápad zamlouval a o všechny malby se nemusela postarat sama. Během pár týdnů přispěli skoro všichni.

Červené, žluté a zelené květiny, stromy, zapadající slunce, domky a školkové malůvky rodiny, psi, kočky, ptáci a všelijaká další zvířata – to všechno rozjasnilo Město víc, než by svedlo sebesilnější světlo.

Na trošku chmurnější notu hrály kresby upomínající na ty, které lidé z Města ztratili. Viděl jsem i jednu na počest Debbiiny rodiny. Byla tak realistická, že jsem si ji málem spletl se skutečnými postavami.

Malby mě na nějaký čas opravdu pozvedly na duchu – jenže čím víc jsem se nad nimi zamýšlel, tím víc z nich čísel smutek, protože zobrazovaly dobu, která byla navěky pryč. Obrázky starého světa připomínaly všechno, co nám bude navždycky chybět. Věděl jsem, že i kdyby nějakým zázrakem roztál sníh a zmizely příšery, věci už nikdy nebudou, jaké bývaly. To mi zlomilo i zbytek mého už tak roztráštěného srdce.

Party *oficiálně* začala někdy kolem sedmé večer.

Hudba hřímající z rádia byla čím dál hlasitější, místnost nacpanější a dort v tahu asi za tři minuty.

Mia měla Monicu v šátku na prsou. Monica spala, ne-
dbajíc halasné konverzace a zpěvu Johna Lennona a Pau-
la McCartneyho.

Po krátkém přemlouvání nám Nick dovolil alkohol –
pár láhví vodky a spoustu piva. Když došlo ve Městě na
narozeniny, lidi zjevně dokázali zabrat.

„Je to důležité, Grady,“ řekl mi Nick, když jsem za
ním přišel do kanceláře promluvit si o pití. „Moc jiných
příležitostí se nám tu nenaskytne, ne?“

To byla bohužel pravda.

Když došlo na narozeninové panáky, vzal jsem malou
do náručí, posadil se s ní a vychutnával si podívanou. El,
Stone a Mia málem sami vyžahli celou láhev vodky. Já si
uskrával piva. Nikdy jsem nebyl velký fanda Budweiseru,
ale v té chvíli, obklopen přáteli a rodinou ve vytápěném
místě plném světla, jsem byl jako v sedmém nebi.

Zastavilo se hodně obyvatel Města, ne-li všichni. Par-
ty si nemohli nechat ujít. Skromná společenská místnost
praskala ve švech, a tak se party nakonec musela přesu-
nout do chodby. Beatles nahradily popové písničky ze
začátku tisíciletí. Nick a chlápek jménem George, bývalý
mariňák s hrudí, která by zahanbila i sud s pivem, uklidili
stoly a židle a připravili malý taneční parket. Zpočátku se
lidi rozpakovali, ale když se rozezněla písnička od Ushe-
ra, Stone si proklestil cestu doprostřed parketu a začal –
jak to nazvala Debbie – *trsat*.

„Bože můj, ať toho nechá!“ zavtipkoval jsem a zakryl
své i Moničiny oči.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Posvícení***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.